

ANNELIESE FREYA

ČEŠTIC
OHŇ A MOCI

DĚDÍC OHNĚ A MOCI

Anneliese Freya

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 38. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Anneliese Freya
Obálka a grafika © Zuzi Maat
Redakce a korekce: Michaela Labáková
Stylistika a kontrola: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-68-5 (epub)

ISBN 978-80-53005-69-2 (PDF)

ISBN 978-80-53005-70-8 (Mobi)

Anotace

"Daphne" - tak znělo její jméno. Dostala ho po květině, která rozkvetla v den jejího narození. Když její rodiče záhadně zmizí, je nucena bydlet u tety a strýce, s nimiž nemá zrovna dobrý vztah. Ani mezi vrstevníky příliš nezapadá... Celý život si myslela, že je jen obyčejná, pro okolí nezajímavá dívka. Všechno se pro ni však změní v den, kdy do její školy přijde nový, záhadný student Diego, který o ni jeví nemalý zájem. Daphne se jeho přičiněním náhle ocitne ve světě oplývající magií a kouzly a zjišťuje, že tento mladý muž má plno tajemství. I ona sama ale zjistí, že vůbec není tou dívkou, za kterou se považovala – je totiž víla. A ještě ke všemu je předurčena samotnému Králi démonů.

Všem, kteří věří v kouzelný svět.

Fantasy příběh plný magie a lásky.

**Vstupte portálem do světa krásných víl, mocných
démonů i dalších kouzelných bytostí. Pohltí vás
zlaté dračí plameny a učarují kouzla přírody.**

Kniha VÍLA A DÉMON

*Démon může hledat stovky let,
projít světem svět.*

*Dokud nepozná vílu svou,
mocí sladce provoněnou.*

*Jejich pouto nezlomí
ani bytost s nejsilnější magií.*

*Láska a věrnost jsou city,
které se pro ně stanou nejdrazšími.*

*Tahle báseň je pro démona minulostí, přítomností
i budoucností.*

Pouto lásky nemůže zůstat nevyřčené.

DIEGO

Jakmile jsem se probudil, slunce zbavovalo oblohu posledních známek noci. Zbarvovalo ji od odstínů oranžové až po jasně zlatavou a jeho paprsky čím dál víc zářily. Odrážely se od střech sídla, a tím do mé komnaty propouštěly ranní světlo.

Očima jsem přejel celou místnost. Slunce už dlouho nesvítilo tak jasně. Vše se najednou třpytilo, jako by ráno odhalovalo tajemství hradu.

Můj pohled se zastavil na spící osobě vedle mě. Na jedné z mých služebných. Byla tak zachumlaná do peřin, že jsem si jí předtím nevšiml. Jakmile se ale tvář otočila ke mně, stáhla si pokrývku tak, že ji zakrývala těsně od prsů dolů.

Byla krásná, měla bezchybnou pleť, kůži hebkou jako samet a štíhlý pas. Dlouhé rudé vlasy rozprostřené po polštáři zářily ve slunečních paprscích jako oheň. Plná, světle červená ústa měla pootevřená. Klidně oddechovala.

Odvrátil jsem od ní zrak. Nechtěl jsem ji pozorovat ani obdivovat. Toho jsem si užil dost, když jsem si myslel, že bude ta pravá. Takhle jsem se snad ještě v životě nespletl. Necítil jsem nic, vůbec nic. A to bylo špatně. Cítý jako láska byly složitější, než jsem si zpočátku myslel. Prál jsem si, aby existovala nějaká bohyně, která by mi s „uměním milovat“ pomohla, ale o žádné jsem nevěděl.

Rychle jsem se zvedl do sedu a v hrudi se mi usadil smutek. Chytil jsem si hlavu do dlaní, až mi dlouhé černé vlasy přepadly přes obličej a jejich koncečky se dotkly přikrývky.

V mysli se mi objevily vzpomínky na včerejší noc. Na to, jak jsem ty rudé vlasy držel v ruku. Jak naše těla tvořila jedno. Na červené rty obemknuté kolem...

Ne! Takhle už to dál nejde! Možná se ze mě stane sobecký hajzl, ale v tomhle jsem nehodlal dál pokračovat. Se svými *mužskými* potřebami to nějak přežiju. Ale to si můžu namlouvat, jak chci, že? Tělo si stejně dělá, co chce. Ani včerejší noc nebyla výjimkou.

Mé srdce si přálo už konečně najít tu, které bych dal svět, a myslel jsem to *doslova*. Učinil bych ji svou a daroval jí celou říši i své srdce. Nesměl bych milovat jen já ji, ale i ona mě. Opravdu jsem si přál, aby mě dokázala milovat se vším všudy – nejen mě jako vládce, ale i... všechny mé další *stránky*. Dlouze jsem si povzdechl. Jen láska dokázala přeměnit srdce takových jako já; toužit jen po jedné bytosti – více

Nejsem člověk. Nikdy jsem nebyl. Možná mám lidské tělo, ale uvnitř mě se skrývá moc, jaká by smrtelníka roztrhala na kusy.

Jsem démon. Bohudík, že moje duše (stejně jako duše některých dalších démonů) postrádá to, co si o nás myslí většina lidí: že patříme k zplozencům pekla nebo že ovládáme temnotu.

Nebudu lhát... Stále tu jsou takoví, kteří zběhli na špatnou stranu a vybrali si zlo.

Divka s ohnivými vlasy se náhle probudila. Otevřela tmavé oči, ale ihned je zase zavřela. Musela si zvyknout na příval světla v komnatě. Jakmile je opět otevřela, několikrát zamrkala, přičemž otáčela hlavu pomalu ke mně. „Děje se něco, Vaše Výsosti?“ zeptala se, když se popřela na loktech, čímž se malinko nadzvedla.

Ruce mi z obličeje spadly na příkrývku. Založil jsem je do pěstí, jako bych chtěl do něčeho praštit. Otočil jsem se a nasupeně se na ni obořil: „Už jsem ti několikrát říkal, že nechci, abys u mě spala. Ani v mojí komnatě, ani v mé posteli.“

Přiblížila se ke mně víc. „Ale Vaše Výsosti,“ oslovila mě znovu, „neříkejte, že se vám to v noci nelíbilo.“ Něžně mi přejela prsty po nahé hrudi. I když byl ten dotek lehký, kůže mi po něm brněla jako ďas.

Rychle jsem její ruku chytil. Nelíbilo se mi to. Nelíbilo se mi, když se mě takhle dotýkala. Po dnešku už ne.

I když jsme spolu strávili noc, nemohl jsem se zbavit neznámého šízravého pocitu, který se mi usadil v hrudi. Nenávist? Ne, ta to zrovna nebyla. Možná náznak opovržení slabě zastřený lítostí.

„Nesahej na mě!“

„Ale...“

„Vezmi si svoje věci a jdi něco dělat. Do večera mi nelez na oči.“ Nesnažil jsem se být nějak zvlášť milý.

Nespokojeně si odfrkla a vstala, sebrala svoje věci ze země a oblékla se. Při tom si dala záležet, aby zůstala co nejdéle odhalená. Možná si myslela, že když ji uvidím nahou o pár minut déle, rozmyslím si to a vrhnu se na ni.

Moji odpovědi bylo jen odvrácení pohledu a zavrčení.

Vyšla z komnaty, kterou se rozlehla rána poté, co silně práskla dveřmi.

Koutky úst jsem pozvedl do lehkého úsměvu. Tohle ji naštvalo, ale jak jsem ji znal, nebude naštvaná dlouho a vrátí se. V tu chvíli mi úsměv na rtech strnul.

Pro mě to nic neznamenal. Konečně jsem si to uvědomil. Jen jsem doufal v něco, co tam od začátku nebylo. Kdybych našel lásku, určitě by to vypadalo jinak než teď. Poznal bych to hned, díky magii. Ona byla víla, ale ne ta pravá. Jestli to něco znamenalo pro ni, byl to její problém. Mohla být vděčná už jen za ty noci; většině dívek se nepovede spát s vládcem.

Dopustil jsem, aby moje tělo ovládl chtíč. A takhle to dopadlo – bezvýznamné noci. Jen zábava. Jinak jsem to nevnímal. Déle jsem o ni nestál. Teprve teď jsem si uvědomil, že mi svým tělem poskytovala jakousi pomoc, ale moje srdce ve skutečnosti nikdy nebylo tak prázdné, jako právě když jsem byl s ní.

Chvilí jsem ještě ležel v posteli, než jsem se rozhodl vstát.

Vzal jsem si na sebe tmavě modré kalhoty, k tomu jsem si navlékl černou halenu, kterou jsem nechal rozvázanou tak, že mi odkrývala hrud'. Neměl jsem sílu na to si ji zavázat, protože moje mysl si se mnou pohrávala. Ale trochu jinak, než jak jsem byl zvyklý. Před očima se mi ukazovaly obrazy dívky. Ne s ohnivými vlasy, ale s vlasy hnědými jako kůra stromu a se zelenýma očima, které vypadaly, jako by je vytvořila sama příroda. Těma očima bych se rozhodně nechal uhranout. Kdyby příroda měla podobu, byla by popisována jako tahle krásná dívka.

Proč mě napadalo zrovna tohle, jsem netušil. Najednou jsem ucítil nevšední vůni, která mi nějakým způsobem vlezla do hlavy a ukázala mi tuto vizi. Té vůni se nedalo odolat. Zdála se mi tak smyslná, a přitom nejsladší na světě. I když jsem pořádně ani nevěděl k čemu ji přirovnat.

Jenže jak jsem zavrtěl hlavou, vůně se rozplynula do prázdna. Jako kdyby tu nikdy nebyla.

Po chvíli zírání skrz skleněné balkónové dveře jsem k nim přešel, otevřel je a přesunul se na balkón. Myslel jsem, že vůně přichází zvenku, ale ani tady jsem nic necítil.

Můj pohled padl na les rozkládající se na území za železnou bránou. Rozprostíral se dál od hradu, přes nížiny až po kopce. V něm spočívala síla, jaká nesměla padnout do špatných rukou. Proto jsem ho chránil svou magií. Bez mého svolení neměl do lesa nikdo přístup – kromě lesních bytostí, které v něm žily.

Za ním se rozprostíralo pohoří s údolím, které patřilo jednomu druhu mytických tvorů – drakům. O důvod víc chránit i je, protože jsem neznal zajímavější, tvrdohlavější a větší stvoření, než byli oni. Také bývali často nepřátelští, ale pořád tvořili součást říše. Kdo Tajemným lesem neprošel, nemohl toto území najít. Zůstávalo skryto a jen málo bytostí vědělo, že existuje.

V Tajemném lese jsem nebyl už dlouho. Možná bych ho měl jet zase zkontrolovat.

Jako zdejší vládce jsem měl povinnost jednou za čas projet říší, abych zjistil, jestli se něco neděje. Tyhle výjízdky jsem vždy plánoval se svým rádcem. Vzhledem k tomu, že ten byl zrovna dnes pryč, rozhodl jsem se nechat to na zítra.

Znovu jsem ucítil tu opojnou vůni. Tentokrát se nesla z chodby.

Vyšel jsem z komnaty a zamířil až do knihovny. Vábila mě tam. Jakmile jsem ale otevřel dveře, zmizela. Zase.

Stejně jsem ale měl v plánu sem zajít. Nějak jsem měl pocit, že tady potřebuju být. Vyhledával jsem místo, kde panoval klid. Kde by se na chvíli čas zastavil.

Vykročil jsem k regálům. Mezi řádky knih poskládaných v policích jsem hledal jednu výjimečnou. Četl jsem ji snad milionkrát. Jenže tam jsem ji nenašel.

Nakonec jsem si vzpomněl, že když jsem tu byl naposledy, nechal jsem ji ležet v křesle. Otočil jsem hlavu. Opravdu tam byla. Vlastně, proč by ne? Naposledy jsem ji četl den předtím a nikdo jiný do knihovny moc nechodil. Protože ostatním jsem to dovoloval jen výjimečně.

Sedl jsem si a pozorně si knihu prohlédl. Tak jako vždycky. Byla celá zlatá a na úvodní straně byl rámeček tvořený z černých růží. Nesla název *Víla a démon*. Jako by mi kniha pohlédla až do srdce.

Z právě otevřených stránek se začala linout stejná vůně, která naplnila mou mysl neznámou dívkou. Vábivá, sladká vůně, po které jsem tak toužil.

DAPHNE

Moji rodiče se zajímali o různé květiny, keře a stromy. Hodně cestovali a často nalézali nové druhy.

Vše, co našli, si zaznamenávali do svých deníků. Ty ukryli před ostatními tak dobře, že nikdo nevěděl, kde je skrývají. V denících se nacházely záznamy o podivuhodných rostlinách, které člověku změnily barvu očí, dokázaly vyvolat všelijaké pocity jako lásku nebo nenávist či dokonce pouhou vůní zabít.

Jezdili na cesty až do doby, než jsem se narodila já. Ze své poslední si přivezli květinu zvanou Daphnia, která rozkvetla až v den, kdy jsem přišla na svět. Byla to rostlina se žlutým květem podobná lilii, ale oproti ní rostla na stromě. Uvnitř se trpytilo pět jejích tyčinek. Byla nádherná a její vůně naprosto omamná. Rodiče jí byli natolik uchvácení, že jsem po ní před osmnácti lety dostala své jméno. Daphne.

Tohle všechno mi řekli, když usoudili, že už jsem dost stará na to, abych jim porozuměla. A věřte tomu nebo ne, brala jsem to jako pohádku. Ty vzpomínky se staly mnohem lepšími, než byla nynější realita.

Jsem obyčejná holka žijící normální život.

Bydlím ve městě Meridian v domě mé tety a strýčka. Ti mě nikdy neměli moc v lásce, přestože jsem byla jejich neter. Vlastně spíš vůbec...

Asi to bylo tím, že mě u nich rodiče nechali, když se opět naskytlá příležitost cestovat do neznámých oblastí pro nové rostliny. Nechali mě tam se slovy, že se co nejdříve vrátí, a až budu velká, vezmou mě s sebou. Mezitím se o mě měli starat teta se strýčkem. Nikdy se tak ale nestalo.

Už tomu bylo třináct let, co mi dali rodiče slib a nevrátili se. A já začala postupně ztrácet naději.

Teta se strýčkem se ke mně odmalička chovali jako ke služce. Cokoliv jsem udělala nebo řekla, bylo špatně. Někdy mě dokonce bili, protože jsem neposlechla. Nebyli spokojeni s úklidem nebo jim nechutnalo jídlo, které jsem uvařila. Každá modřina na mém těle mluvila o jejich krutosti ke mně.

Já si vždycky myslela, že mezi příbuznými kolují dobré vztahy. Nejspíš jsem byla dost naivní.

Jediné místo v domě, kam jsem se mohla před nimi schovat nebo trávit čas po svém, bylo na půdě. Ano, na půdě. Někdy tam bylo docela chladno, jindy zase vedro, ale pro mě to bylo moje *království*.

No, dost chudé království.

Na vrcholku schodiště se nacházelo několik dveří do různých pokojů, ale ty na půdu by určitě každý poznal. Malými dřevěnými dvířky zastrčenými v rohu u nosného sloupu se nedalo dostat nikam jinam. Za nimi se nacházela místnůstka postavená z cihel domu, které se nikdo nesnažil nahodit omítkou. Pár okny proudilo světlo, aby osvětlovalo ještě pár schůdku nahoru pod střechu. Začínající podlaha na jejich konci se táhla k dalším dvěma oknům. Jediným oknům, jaké zde úplně nahoře byly.

Sama o sobě byla půda prostorná, když počítám dolní i horní místnosti. Stala se tou jedinou věcí, co mi teta se strýčkem přenechali. Tedy... Spíš mě sem strčili a řekli: „Jestli si to tady uklidiš a zařídiš, bude to tady nahoře tvoje. Jestli ne, budeš spát ve sklepe.“ Usoudila jsem, že bude lepší půda než zatuchlý sklep bez oken. Vzduch plný plísně a štiplavého zápachu by snad neudělal nikomu dobře. Kdybych se pro něj rozhodla, za čas bych z něj vylezla jako zombie z hrobky.

Přestože byla půda plná harampádí a uschovávaných věcí, nezaváhala jsem se o to postarat. Za chvíli stála kousíček od oken moje stará postel, protože jsem zbožňovala čerstvý vzduch, co se linul větrem. Mohla jsem považovat za štěstí, že okna šla normálně otvírat i zavírat.

Na druhé straně postele jsem měla noční stolek a na něm připravené svíčky a zápalky. Bylo tu riziko, že dřevěná střecha může chytnout, ale díky bohu se to za ta léta nestalo. Sice jsem si vždycky nosila džbánky vody, ale zatím nebyl nikdy potřeba. Nemohla jsem si však nějak přitápět, proto jsem v prádelníku u nohou postele měla spoustu starých dek a peřin, které se objevily mezi věcmi tady nahoře. V tom samém prádelníku jsem měla i oblečení, ale bylo ho tak málo, že jsem ho pořád musela prát, abych měla v čem chodit. Jako další tu byla skříň představující knihovnu. Byla však ztrouchnivělá a staré dřevo a panty vrzaly, ale dala se použít na knihy, které jsem tu našla v krabicích.

Knihy jsem milovala. Unášely mě do svých příběhů, daleko od kruté reality. S nimi jsem prožívala úžasná dobrodružství – jako objevení ztraceného království, boj na život a na smrt nebo odloučení od milované osoby. Knihy mě vtáhly do sebe, kde bylo nemožné se od nich odloučit.

Alespoň jsem si mohla zpříjemnit volné chvílky tady a nevidět všechno tak černě.

Jak doma, tak bohužel ani jinde jsem nebyla moc oblíbená. Ponížení se se mnou neslo až do budovy učení a poznávání, kterou lidé nazývali škola. Z toho plyne, že jsem neměla žádné kamarády. Nikdo se se mnou nebavil. Nejhorší ale bylo, že jsem neznala důvod.

Dobře, neměla jsem rodiče, útulný domov ani moc věcí, ale to nejsou důvody, aby mě společnost odstrčila, ne?

Vždy jsem čekala, až ve škole skončí těch pár nudných hodin, a poté jsem doma musela přetrpět ty lidi, u kterých jsem bydlela.

Neměla jsem vůbec žádnou radost ze svého života.

Často jsem přemýšlela, co by se stalo, kdybych tu měla zpátky rodiče. Dali by mi lásku, jakou mi projevovali, když jsem byla malá? Naslouchali by mi? Vzali by mě někdy s sebou na cesty? Nebo by se o mě nestarali? Stále jsem doufala, že se za těch pár let nezměnili a nechovali by ke mně žádné negativní pocity.

Tolik otázek, kterými jsem se musela zaobírat. Nejradši bych byla nahoře u sebe *u pokoji*, četla knížky a nepřemýšlela, co by se mohlo stát, kdyby tu byli rodiče. Z těch několika málo šťastných vzpomínek, které mi zbývaly, jsem měla chuť se zavřít v místnosti a už nikdy nevylézt. Přece jen mi bylo pět let, když zmizeli.

Praví se, že vílu a démona spojí pouto. To představuje obrovskou moc, kterou žádné jiné bytosti nemají. Ať už mají oba jakoukoli sílu, pouto povolá magické jiskry a ty zapříčiní to, že se jejich magie stane silnější – jako nepřemožitelná čarodějka či kouzelnice, které magie nikdy nedojde. Také se dá mluvit o určitém aktu lásky – proto má víla svou charakteristickou vůni. Z tohoto důvodu ji démon dokáže najít. Stačí jediný pohled a oba už poznají, že jsou pro sebe stvořeni – jako druh a družka.

Kniha VÍLA A DÉMON

Dočetla jsem knížku, zavřela ji a podívala se znovu na název. *Víla a démon*. Právě jsem ji četla asi popáté, od té doby, co jsem ji našla mezi máminými věcmi, které jsem nedávno procházela. Byla uložena v jakési dřevěné truhle se zámkem z propletených kořenů a listů. Myslela jsem, že se do ní nedostanu, když nemám klíč, ale nějakým zázrakem se mi podařilo truhlu při otevírání nepoškodit a vytáhnout tuhle knihu.

Sice neměla na zlaté obálce napsaného autora, ale to mi nevadilo. Nijak jsem se tím nezabývala, mnohem víc mě totiž zajímaly ostatní věci – úžasně kouzelný příběh se smyslnou, dobrodružnou i romantickou zápletkou. Fantasy svět byl popsán velice dobře a hezky, proto jsem se od knihy moc nemohla odtrhnout. Představovala jsem si, že v takovém světě žiju. Ztratila jsem se ve stránkách plných popisů proměn víl a démonů, kouzel a různých stvoření, že jsem si ani nevšimla, jak pozdě už je.

Slunce vystřídal měsíc a obloha potemněla a zalila se hvězdami. Nechtěla jsem přijít další den do školy pozdě, i když jsem se tam netěšila.

Vrátila jsem tedy knížku zpátky do knihovny a šla si lehnout do postele. Za pár minut už jsem se nechala unášet svými sny.

Tady jsi.

Našel jsem tě.

Po těch nekonečných dnech a nocích jsem tě konečně našel.

Počkej... Přijdu si pro tebe.

Prudce jsem otevřela oči. Proč se mi zrovna zdálo o mužském příjemném hlase, jsem netušila. Musela jsem být opravdu posedlá tím příběhem, protože mi ho tyhle věty v mé mysli nápadně připomínaly.

Znovu jsem chtěla usnout, ale ten hlas jsem pořád slyšela, jako by ta osoba byla přímo vedle mě. Zírala jsem do tmy a oči se mi nepodařilo zamhouřit až do zazvonění starého budíku.

Vstávala jsem v pět hodin. Seběhla jsem z půdy dolů do kuchyně, kde jsem udělala tetě a strýčkovi snídani, kterou jsem následně připravila na stůl.

Snídaně musela být pokaždé pořádná – chybět nesměla míchaná vajíčka, k tomu chleba s máslem. Tetě ovocný čaj oslazený, strýčkovi černý bez cukru. Velké sklenice pomerančového džusu a nějaký ten zákusek. Takhle velkou snídani jsem připravovala od doby, co na mě oba křičeli, že jsem jim ráno neudělala skoro nic.

Mělo to svoje následky... Příští dva dny jsem byla o hladu.

Když byla snídaně hotová, musela jsem si zajít do malé koupelny pod schodištěm. Harry Potter měl pod schodištěm pokoj, tak proč by tu nemohla být zařízená koupelna? Sice velice skromná, ale umýt se a vyčistit si zuby se v ní dalo. V domě byla ještě jedna mnohem větší, ale tu jsem měla zakázáno používat. Teta se už nechtěla dělit s tou svojí, když jsem byla starší. Nejspíš měla za to, že dospívající holka jí vypotřebuje její make-up, který si na sebe pořád patlala. Takže jsem mohla být ráda, že se mám kde zkulturnit a nepřipomínám lidem v okolí bezdomovce.

Opláchla jsem si obličej, vyčistila si zuby a učesala dlouhé světlehnědé vlasy. Šminky jsem žádné neměla, takže jsem se vůbec nemalovala. Tím jsem se možná odlišovala od svých vrstevnic. Pohlédla jsem na sebe do

zrcadla a řekla si svojí obvyklou mantru: „Takový je život. Lepší už to nebude.“

Zamířila jsem zpátky nahoru směrem k prádelníku, kde jsem vytáhla oblíbené a taky jediné žluté šaty.

Před nočním stolkem jsem popadla tašku s učením, seběhla zpátky dolů a mrkla na hodiny. Když odbíjely sedmou, uvědomila jsem si, že je nejvyšší čas vyrazit.

Cesta do školy mi trvala snad věčnost. Loudala jsem se, jak nejvíc to šlo. Příliš jsem se zabývala pozorováním okolí. Domy velké jako hrady, hradby, co bránily vstup nepovolaným, menší domky lidí, kteří neměli tak vysoký příjem, ploty lemující stromy...

Vůbec se mi tam nechtělo. Nejspíš to bylo mým odporem k tomu místu. Při pomýšlení na ty lidi a jejich nárážky jsem se rozklepala. A komu by se vůbec chtělo chodit tam, kde ho všichni mají za podivína?

Chtěla bych tu osobu poznat, abych se jí uklonila a vzdala jí hold za to, jak ignoruje všechnu okolní společnost.

Když jsem se objevila před školou, rychle jsem zmizela do dívčích šaten. Moje místo bylo až úplně v tom nejtemnějším koutě. Nevadilo mi to, i když jsem se tmy bála. Bylo to spíš z toho důvodu, že sem za mnou nechodil nikdo z lidí, kteří na mě ty nárážky měli.

Rychle jsem se přezula a stoupala po schodech do prvního patra. Nikoho jsem cestou nemíjela. Chodba jako by postrádala život. To se ovšem nedalo říct o...

Ze třídy se ozývaly hlasy a smích. Ale jen co jsem se objevila na prahu dveří, všichni ztichli. Rychle jsem sklopila zrak a šla si sednout do úplně poslední lavice u okna. Proč nemůžu zůstat na té prázdné, klidné chodbě? Nevadilo by mi se učit sama. Nikdo by mě stejně u učení nepostrádal. Kdyby si učitelé nezapisovali docházku, ani by nepoznali, že tam nejsem, no ne?

Některé spolužačky na mě měly řeči během cesty mezi lavicemi. „Nikam nezapadáš, vrať se, odkud jsi přišla,“ zvolala černovláska jménem Kristy, která seděla na klíně svého přítele. Alespoň myslím, že Zak byl její přítel.

„Nikdo tě tu nemá rád, se na sebe podívej! Jsi divná. Nikdo nechápe, kde ses tady mohla vzít.“ Oh, tak nejen holky, už i kluci začali mít narážky, jelikož tohle na mě zahulákal kluk za přítelem té černovlásky.

Nedala jsem na sobě znát, jak mě to zasáhlo. Pár let mi trvalo, než jsem to zvládla skousnout. Teď už jsem je úspěšně ignorovala, i když bolelo. Teda holky. Na kluky jsem nebyla připravená, i když byla jen otázka času, než s tím taky začnou.

Už jen z toho plyne, že jsem v lavici seděla sama. Všichni spolužáci měli někoho k sobě, ale já ne.

Nikdy jsem nepřišla na to proč. Vnucovat jsem se nikdy nechtěla. Už jen z toho, jak o mně mluvili – takovou divnou holku mezi sebou přece nechtěli, protože jsem nezapadala do jejich světa. Nechtěla jsem to poslouchat. Nebylo mi z toho zrovna nejlíp. Raději jsem zůstávala od toho všeho stranou, – kde jinde než přimáčkнутá lavicí na zdi.

Sice jsem byla sama, ale mohla jsem být ponořená do svých myšlenek, které byly mnohem lepší než realita.

Moc ráda jsem se dívala z okna ven.

Příroda v okolí byla překrásná. Vždy mě přitahovala. Ty její rostliny, ty barvy... Každíčký květ se zdál být podobný třeba tvarem, barvou i jádrem, a přesto každý vypadal tak jedinečný. Líbily se mi upravené tvary stromů a keřů. Některé byly jako kostka nebo koule, jiné připomínaly spíš podobu rozzuřeného zvířete. Šepot jejich listů, když se vznášelo ve větru, byl jako něžná ukolébavka.

Možná že v něčem jsem přece jen po rodičích.

Jaro o sobě dávalo vědět krásným slunečním svitem a teplem. Ptačí zpěv se nesl zvenku až k mým uším.

Možná se to zdálo hloupé, ale v mých představách jsem viděla sebe jako přírodní vílu. Pobíhala jsem po okolí mezi rostlinami. Každý květ, kterého jsem se dotkla, rozkvetl, jak nejvíce mohl. Jako kdyby mi prokazoval svou přízeň. Každé květině, která umírala, jsem vdechla nový život. Opadané listy ze stromu jsem dokázala vrátit zpátky.

Byla jsem to pořád já, jen taková – jiná. Ve vlasech nasazený věnec z rudých růží. Čistě bílé šaty s odhalenými rameny a látkou připevněnou k zápěstím. Šaty doléhající až na zem. Pod nimi se leskly stříbrné sandály ovázané až ke kolenům. A to nejdůležitější, co nesmí chybět žádné víle – křídla. Krásná, velká, v barvě vycházejícího slunce. Sem tam odlesky světla zelené i růžové. Možná tohle byly barvy přírody.

Kdyby to byl jiný svět...

Bylo by možné být někým jiným...

Ale tady...

Byly jen představy.

Tady jsi.

Našel jsem tě.

Jsem tady.

Přišel jsem si pro tebe.

Co to sakra...? Zase jsem slyšela ten mužský hlas.

Z myšlenek mě vytrhlo zazvonění na hodinu historie. Nemohla jsem přemýšlet o tom, co jsem to vlastně slyšela, protože za pár sekund dorazila i profesorka.

Ze začátku hodina probíhala jako vždycky, proto mě zaskočilo, když do třídy vešla ředitelka školy.

A nebyla sama. Spolu s ní vešel nějaký kluk.

Vypadal jako z jiného světa – fantastického světa. Mohl měřit něco kolem sto osmdesáti centimetrů. Proti němu jsem vypadala jako dítě s mými stopětašedesáti centimetry. Svým statným a svalnatým tělem připomínal spíš boha nebo válečníka než mladého studenta. Musel často cvičit a posilovat.

Co mě zarazilo, že na osmnáct vůbec nevypadal. *Nemůže mu být osmnáct.* Připadal mi starší – tak kolem dvaceti. Nebo mu bylo víc? Těžko mu bylo méně.

Ale proč by k nám do třídy přišel starší student?

Upoutaly mě jeho vlasy. Jeho *tmavé, dlouhé vlasy*. Jen stažené do ohonu mu sahaly až do půli zad. Rozpuštěné budou tak k bedrům. Tak dlouhé vlasy tady u kluků nebyly zvykem. Navíc černé jako noc.

Oproti temným vlasům jeho oči doslova zářily – žluté jako vycházející slunce. Byly nádherné. Hřejivé. Ale jeho pohled se zdál tak chladný a neurčitý. Vůbec nic se z něj nedalo vyčíst.

Jenže mě to neodradilo. Celý byl úchvatný. Krásný. Předívka *temný anděl* by pro něj naprosto seděla.

Upřeně jsem na něj zírala jako smyslů zbavená. Ani nevím jak dlouho...

Po chvíli se ale pohnul a upřel své svítivé oči přímo na mě. Rychle jsem odvrátila pohled a trochu zčervenala. Zdálo se mi to, nebo měl zorničky lehce zúžené? Vypadaly jako oči zvířete, které právě nalezlo svou kořist, ale přitom neukazovaly žádné známky nebezpečí.

Přece není možné, aby se díval na mě. Nebo snad ano?

Vtom promluvila ředitelka: „Tak, milá třido. Tohle je váš nový spolužák. Jmenuje se Diego Andress. Přistěhoval se do Meridianu teprve nedávno.“ Položila mu ruku na rameno, což vypadalo docela komicky, protože oproti němu byla také dost malá. Divila jsem se, že na něj vůbec dosáhne. „Potřebuje si zvyknout na zdejší prostředí, lidi a naši školu. Proto je tady mezi vámi... Dalším důvodem je, že má rád historii, a vaše třída je na ni zaměřena nejvíce. Jinak je Diegovi 20 let a sám se rozhodl, že bude ještě chvíli studovat. Doufám, že zde stráví příjemné chvíle,“ dokončila svůj proslov.

Nikdo ze sebe nevydal ani hlásku.

Rozhlédla jsem se po třídě. Všichni na něj koukali jako na zjevení – možná dokonce jako na bájnou bytost.

Jen co se holky vzpamatovaly, začaly se domlouvat a postupně si přesedávaly do prázdných lavic. Ty, které byly pomalejší, musely zůstat na svých místech. Takové umučené výrazy jsem u nich nikdy předtím neviděla.

Nejdřív jsem nevěděla, proč to dělají, ale pak mi to došlo. Ony chtěly, aby si sedl k nim, nebo aspoň přinejmenším do jejich blízkosti. Pro sebe jsem se pousmála. Asi jsem jím nebyla očarována jen já. Tohle už odpovídalo nějaké prostorové magii. A ta magie vycházela z něj.

Jenže já neměla tak velké naděje jako mé spolužačky. Věděla jsem, že je mizivá šance, že by si mě znovu všimnul.

Zahlédla jsem Kristy, která na mě ráno pokřikovala. Usadila se do prázdné lavice a naprosto ignorovala pohled jejího přítele, u kterého předtím seděla. Ten na ni začal mávat jak smyslů zbavený, ale ona ho jen zpražila pohledem a dál si ho nevšímala. To se snažila být nezadaná?

Ředitelka trpělivě sledovala, co se ve třídě dělo. Když zjistila, že dívky dokončily přesazování, podívala se na našeho nového spolužáka se starostlivým pohledem. Ten jen zavřel oči a přikývl. Dával tím najevo, že bude vše v pořádku a ona může odejít. Nějak jsem se nemohla zbavit dojmu, že by udělal cokoli, aby tomu tak bylo.

Otočila se tedy zpátky na nás, popřála nám hezký zbytek dne a odešla ze třídy.

Vzápětí se ozval profesorčin hlas: „Tak, Diego, ráda tě poznávám. Jsem slečna Daliová. Vyber si své místo a posad se, prosím.“

To pro něj byl signál. Vykročil směrem k uličce u okna. Postupně míjel dost holek na to, aby mu ukazovaly výraz, jako když někomu ulétnou včely. On ale o ně nezavadil jediným pohledem.

Zatajil se mi dech, když si doposud žádné místo nevybral.

Postupoval dál... Pořád mým směrem až na konec třídy.

Odstrčil židli, co vydávala tak příšerně skřípavé zvuky o podlahu, že jsem měla nutkání si zacpat uši.

Posadil se vedle mě. Upřeně jsem ho sledovala, stejně jako se všechny zraky upřely k naší lavici.

Ten kluk musel vyzařovat nějakou magickou auru, jinak to nebylo možné vysvětlit. Za celé roky se k mojí lavici

nikdo takhle nepodíval. Celá třída byla jak vyvedená z míry.

Páni.

Chvíli jsme poslouchali výklad slečny Daliové, než mě z něj vytrhl jeho hlas. „Ahoj, jsem Diego Andress,“ představil se mi, když se na mě malinko otočil.

Trochu vyděšeně jsem se na něj podívala. Nikdo ze třídy na mě ještě tak nepromluvil. Tedy promluvil, ale jen když si nemohli odpustit nějakou tu nárazku nebo chtěli ostatním ukázat, jaká jsem husa.

Žasla jsem nad jeho hlasem. Tak krásný. Tak mužný. Ne že bych o tom něco věděla, ale... *Moment!* Připomínal mi ten hlas, jaký jsem slyšela v mysli.

Ne, to nemůže být... Hloupost, to jenom moje fantazie si se mnou opět pohrává. Rozhodla jsem se na to nemyslet.

„Ahoj, jsem Daphne Floriová,“ odpověděla jsem. Slušností bylo odpovědět, a já slušná byla. I když jsem se trochu styděla a hrozilo, že si tím možná *u někoho* zavařím. Malinko jsem se na něj pousmála.

Úsměv mi oplatil. Ale bylo na něm vidět, že to moc často nedělal. I tak jeho úsměv přitáhl veškerou mou pozornost. Tak kouzelný – mohlo na něm být něco špatného? Zajímalo mě, proč by se často nesmál. Vždyť mohl mít nejspíš všechno, co chtěl.

Na sobě měl černé tričko, které bylo obepnuté okolo jeho vypracovaných prsou, rukou i břišních svalů. Na pravé ruce mu spočíval černý kožený náramek s přívěskem zlatého draka. Vlastně nevím, jestli by se tomu dalo říkat náramek – byla to jen taková černá šňůrka s přívěskem, kterou měl ovázanou okolo zápěstí. Černé džíny

s řetězy mu dodávaly na tajuplnosti. Vypadal neuvěřitelně.

Znovu na mě promluvil. „Trochu tápu v téhle historii. Mohla bys mi prosím půjčit sešit? Potřeboval bych si opsat poznámky, abych se v tom vyznal.“

Proč řekl *v téhle*? Historie je jen jedna ne?

Opět jsem na něj koukala jak smyslů zbavená.

„J-jasně,“ sklopila jsem zrak.

Opatrně jsem mu podala sešit. On po něm sáhnul tak, že se jemně dotknul mých prstů. Okamžitě jsem obrátila oči zpátky na něj a zčervenala jsem.

Vůbec jsem netušila, co se to se mnou děje. V hrudi se mi najednou třepotalo hejno motýlích křídel.

On se na mě krásně usmál a jemně vzal sešit z mé ruky. Otevřel ho, ale zarazil se.

Měla jsem tam snad něco nesrozumitelného? Nebo nějakou nesmyslnou chybu?

„Tak krásně napsané a zvýrazněné poznámky jsem ještě neviděl,“ pronesl.

Páni, nevěděla jsem, že si kluci všímají i tohohle. „Já... si to zvýraznit musím, jinak bych se v tom špatně orientovala.“ Nebo hůř, nevyznala bych se v tom vůbec.

Listoval dál. Jenže v tu chvíli jsem si vzpomněla na jednu důležitou věc. *Ale ne...*

Otáčel stránku po stránce, až vzápětí narazil na moje kresby.

Výborně holka, musela sis kreslit do sešitu historie, vid'? Nemohla jsem mu sešit vytrhnout z rukou. To by ode mě bylo... Já ani nevím, jaké by to bylo, ale nehodlala jsem to udělat, i když jsem se bála, co na to řekne.

Po chvíli na mě začal zase zírat. Já jen čekala, co se bude dít.

Zvednul sešit ze stolu a ukázal mi obrázek. Kresba zobrazovala kouzelný strom hluboko v lese s květinami tak zářivými, že by z toho člověka pálily oči. Tedy... Tohle jsem tam viděla já, přestože nebyl obrázek barevný. Nevím, jak jsem na to přišla zrovna na hodině historie, ale nějak mi to nevadilo.

„Tohle jsi kreslila?“ zeptal se Diego a díval se na obrázek.

„No... ano,“ odpověděla jsem trochu nesvá.

„Páni.“ Na chvíli se odmlčel, než pokračoval. „Je to úžasný. Nádherně kreslíš.“

„Ehm, děkuju, Diego,“ usmívala jsem se a zároveň červenala. *Zase.* Tohle bylo taky dost nečekané.

„Co mi to jen připomíná?“ Ukazováček si dal na bradu a palcem si ji podepřel. Bylo na něm vidět, že opravdu přemýšlí.

Rozhodla jsem se, že bych mu mohla poodkrýt kousek minulosti. „Víš, moji rodiče byli blázni do rostlin. Hodně cestovali a objevovali nové druhy. Krásné. Vzácné. Když jsem se narodila, vyprávěli mi příběhy o kouzelném stromě a rostlině, po které jsem dostala jméno.“ Dávala jsem si pozor na to, co můžu říct, aby náhodou něco nepoužil proti mně. Ale v hloubi duše jsem věděla, že nebude jako všichni v téhle místnosti. „No, a zrovna

nedávno jsem si na to vzpomněla a snažila se ten příběh zanést do kresby.“

Nadzvedl hlavu, čímž se narovnal. Zajímalo by mě, na co myslel.

„A rodiče ti vyprávějí takové příběhy doted?“ zeptal se.

„Ne... Oni...“ Nemohla jsem najít ta správná slova.

„Nemusíš mi to říkat, pokud nechceš.“

To je pravda, ale... Sakra, co to dělám?

„Když mi bylo pět, nechali mě rodiče u strýčka a tety. Naskytla se jim totiž obrovská příležitost cestovat do neznámých oblastí za novými druhy květín. Od té doby jsem je neviděla,“ posmutněla jsem.

„Počkej, cože?“

„Nevím, kde jsou. Už třináct let...“

„Takže tě prakticky vychovala teta se strýcem?“

„No... Spíš jsem se vychovala sama. Nechtěla jsem být taková jako oni. Rodiče byli hodní a starostliví, co si pamatuju. Kdežto teta se strýčkem jsou... jiní,“ otevřela jsem se mu. Stačil jediný pohled do jeho zlatavých očí a měla jsem pocit, že mu můžu říct cokoli.

„Jak jiní?“

„Jsou... prostě pravý opak rodičů. V domě mě trpí jen proto, že jim vařím a uklízím. Je jim jedno, co se mnou bude. Hlavně že o ně je teď postaráno a nemusejí dělat nic.“

„Cože? Co je to za lidi?“ Všimla jsem si, že sevřel ruce v pěst.

„Lidi, co nemají rádi svoji neter,“ odpověděla jsem upřímně.

„Nikdo by se k tobě neměl takhle chovat, i kdyby tě sebevíc nenáviděl. Přece jenom je to tvoje rodina, měli by tě brát takovou, jaká jsi.“

Neberou a nikdy brát nebudou. Při slovech, že oni jsou moje rodina, se mi udělalo malinko nevolno. Byla bych možná raději, kdybych je vůbec neznala. Ale pak bych neměla střechu nad hlavou a další důležité věci, přestože jich hodně zase nebylo.

Překvapilo mě, jak na moje vyprávění reagoval. Ještě se mi nestalo, abych si s někým tady tak povídala. Natož s úplně neznámým člověkem, který se mi ale připadal, jako bych ho znala celý život. Znala jsem ho sotva pár minut a už jsem tušila, že Diego Andress je člověk s dobrým srdcem.

Hodina tím povídáním uběhla hrozně rychle. Uklidila jsem si věci z hodiny historie a připravila se na další.

Takhle to pokračovalo pořád dál, takže celý den ve škole kvapem skončil.

Jakmile zvonek naposledy zazvonil, sklídila jsem si věci do tašky. Většinou mezitím všichni odešli.

Ale dnes ne. Dnes tu se mnou zůstala ještě jedna další osoba.

Diego.

Zvedala jsem se k odchodu, ale on mě chytnul za zápěstí, což jsem nečekala.

„Chtěl jsem se tě ještě na něco zeptat. Nechoď ještě, prosím.“

Podívala jsem na něj s vykulenýma očima. On ale hned pokračoval.

„Já jen... Jak je možný, že jsem jediný, kdo se s tebou baví?“

Tak nakonec tahle otázka přišla. Smutně jsem sklopila zrak. „Vlastně nevím, doteď jsem nepřišla na to, proč se se mnou ostatní nebaví. Tedy baví – pokud započítáš urážky, jak jsem divná, jak nikam nezapadám a tak dál.“

Najednou mi bylo nepříjemné o tom před ním mluvit. Nepotřebovala jsem klesnout na dno ještě víc.

„Nechápu, kdo s tím začal,“ opřel se zády o opěradlo židle a založil si ruce na prsou, čímž pustil tu mojí. Takhle vypadal celkem nebezpečně. Cítila jsem z něj respekt. „To, že nepoznají přírodní krásu, je jejich problém. Nemůžou překousnout, že jsi výjimečnější, než kdy budou oni – že jsi zcela jedinečná.“

Myslela jsem, že mám nějaký problém s ušima. Tohle vážně řekl? Nemohla jsem tomu uvěřit. Ani jsem nevěděla, co mu mám na to říct, a tak jsem se chytila první části. „Spíš si myslím, že to začaly holky.“ Což byla pravda, ale nechtěla jsem si přiznat, že to vím určitě.

Vypadalo to, že jsem ho tím zaujala. „Která ti to udělala?“ vyhrkl. V jeho hlase byl znát smutek.

Že by ho to skutečně zajímalo? Proč by se o mě staral?

Když se takhle tvářil, připadala jsem si nesvá. Neschopná se o sebe postarat. „Diego, omlouvám se, nechci se teď o tom bavit. Stejně už musím domů.“

„Dobře,“ povzdychl si. „Doufám, že se uvidíme zítra. Tak utíkej,“ usmál se na mě jemně.

To si piš, že uteču. „Pa.“ Oplatila jsem mu úsměv a rychle vylétla ze třídy.

Když jsem dorazila domů, namířila jsem si to rovnou nahoru na půdu. Tam jsem se převlékla do volných kalhot a tílka. Své dlouhé vlasy jsem si zapletla do copu. Seběhla jsem po schodech zpátky dolů do kuchyně, kde jsem tetě a strýčkovi začala vařit jídlo.

Mezitím jsem uslyšela prásknutí dveří. Teta se vrátila z práce a nejspíš nebyla nadšená. Rychle jsem utíkala do chodby pomoci jí s věcmi.

„Ty malá potvoro,“ oslovila mě. Jo, zase měla špatnou náladu. „Dnes ještě zameteš, vyklepeš koberce, vytřeš, utřeš prach a umyješ nádobí.“

„Ano, teto.“ Nemělo cenu jí nějak odporovat. Musela jsem se ještě naučit do školy, ale to nikoho nezajímalo, tak jsem si jen povzdychla.

„Máš nějaký problém?“ řekla pořád nabroušeně.

„Ne, teto, udělám všechno, co jsi mi řekla, a ještě, než začnu uklízet, uvařím vám něco dobrého.“ Nevěděla o tom, že už jsem začala.

„No vidíš, to je jiná,“ odpověděla a šla se natáhnout na pohovku.

Takové normální odpoledne pod střechou čarodějnice. Ještě že strýček nebyl doma, jinak by to bylo *příjemné* odpoledne s čarodějnici a trollem.

Musím říct, že teta byla trochu překvapená z toho, jak jsem stihla všechno, co mi nakázala. Hned po jídle jsem

umyla nádobí, utřela prach, vynesla koberce ven a vyklepala je, zametla a vytřela celý dům. Už jsem toho měla dost, ale když mě teta konečně propustila, byl čas na učení.

Sedla jsem si ke stolu a vyndala sešity. Moc toho nebylo, jen pár úkolů. Zaplaťpánbůh za to, protože přísahám, že víc bych toho dnes opravdu nezvládla.

Napsané jsem je měla celkem rychle, a tak jsem se podívala na staré hodiny visící mezi okny. Ty odbíjely půl šestou. Měla jsem ještě čas si vzít knížku a číst si.

V knihovně jsem si ji vybírala. Vílu a démona jsem pro dnešek nechala, protože mi padl zrak na jednu, kterou jsem už dlouho nečetla.

Království květín.

Tu napsala moje máma, když jsem byla malá. Pamatovala jsem si to, jako by to bylo včera. S tátou jsme si hráli na schovávanou a já se schovala k mámě do pracovny za stůl. Když se tam táta přišel podívat, máma mu řekla, že tam nejsem. Zakřičel moje jméno a šel hledat dál. Podle mě ale moc dobře věděl, že tam jsem. Když jsem vylezla, máma si mě vysadila k sobě, abych se jí posadila do klína. Viděla jsem její ručně psaný rukopis. I když existovaly počítače s všelijakými zdobnými druhy, to mámino bylo stejně nejhezčí.

Otevřela jsem knihu a hned na mě vykoul usušený květ Daphnie. Máma ji tam dala, než odešli. Pod ním bylo to nejkrásnější ze srdce psané věnování, jaké jsem kdy četla.

Mojí milované holčičce k pátým narozeninám.

Daphne, važ si této knihy,

jako jsem já byla poctěna ti ji napsat.

Můžeš v ní najít věci, které se ti budou jednou hodit.

Mám tě moc ráda, a i když zanedlouho

nebudu moct být s tebou, pamatuj na to.

S láskou máma.

Při čtení věnování se mi chtělo brečet. Věděla jsem, že bych někomu musela připadat jako slabá, uplakaná holka. Ale při vzpomínce, která se mi zrovna objevila před očima, jsem je nemohla nechat suché. Slzy dopadaly na Daphniu a promáčely ji. Setřela jsem je a snažila se sama utišit. Jako už mockrát.

Máma mi tu knihu dala den předtím, než odjeli. Věděla, že budou pryč, ale asi ji nenapadlo že tak dlouho. Království květin byla jediná památka po ní, kterou jsem si vybavovala. Byla uložena ve stejné truhle jako kniha Víla a démon, ale tu mi máma nikdy předtím neukázala.

Knihy vyprávěla o kouzelném stromu. Stromu, jehož kůra byla tvrdá jako diamant. Zelené listy dokázaly vyléčit jakoukoli nemoc a zacelit každou ránu. Žluté květy měly tu moc propůjčovat magii. Avšak tento strom byl jen jeden. Nacházel se uprostřed Tajemného lesa.

Máma si to vymyslela. Muselo to být vymyšlené.

V tomhle světě nebyl žádný Tajemný les. Nebo jsem o něm aspoň neslyšela. Lesů byla v okolí spousta, ale žádný s názvem Tajemný.

Když mi bylo deset, pátrala jsem po něm. Prošla jsem všechny lesy okolo Meridianu. Když jsem našla nějaký vysoký, mohutný strom, myslela jsem si, že by to mohl být ten správný, ale vždycky jsem se mýlila.

A největší oříšek byl, že na žádném nerostly žluté květiny. Máma je popisovala jako zářivé. Kdyby na ně pohlédl někdo zlý, oslepily by ho. Já jsem se jako zlá nevnímala, ale radši jsem vždy měla po ruce sluneční brýle. Lístky špičkou zakončené a tyčinky trpytivé. Prý ze sebe sypaly prášek, který člověka proměnil právě v magickou bytost. Zdálo se, že suchá Daphnia byla naprosto neškodná a nezářila. Ale divila jsem se, že se ještě nerozpadla v prach. Třináct let byla požehnaná výdrž, ne-li déle.

Nedokázala jsem se od knížky odtrhnout. Zajímalo mě, jaké věci by se mi mohly v budoucnu hodit, jak psala máma. Jediné, co mě napadlo, bylo, že by tu mohla psát, kde s tátou ukryli ty své deníky. Ale nebyla tu o tom ani zmínka. Možná si nepřáli, abych je našla. Místo toho jsem si četla popis stromu pořád dokola. Zavrtěla jsem hlavou, abych se trochu probrala.

Podívala jsem se ven z okna. *To už je tma?* Musela jsem číst hodně dlouho. A myšlenkám a přemýšlení jsem věnovala ještě víc času. Letmý pohled na hodiny mi prozradil, že ještě není tak pozdě, ale přesto mi zakručelo v břiše.

Otevřela jsem okno a doufala, že nevypadne z pantů. Příjemně teplá noc mě hřála po těle. Noční jarní vánek si pohrával s mým copem, až z něj vystrkal pramínky vlasů.

Rozhlédla jsem se po Meridianu. Díky bohu, že mi okno nesměřovalo někam k sousedům, ale poskytlo mi mnohem lepší výhled. Byl tak nádherný. Celý zahalený tmou.

Ve všech ulicích svítily lampy, někdy také světýlka na domech, přestože bylo jaro. Vypadala jako magická světla, která prosvětlovala černočernou temnotu. Odvrátila jsem pohled. V mém pokoji také panovala temnota, ale narušoval ji plamínek svíčky. Zpod polštáře jsem si vyndala úhledně složené černé tričko a bílé kraťasy na spaní.

Musela jsem se umýt. Sfoukla jsem svíčku a doběhla do koupelny pod schody, kde jsem si sundala oblečení a vlezla do sprchy. Vana by se sem ani nevešla, takže tu byl prostor jen na malé zrcadlo, umyvadlo pod ním, koš na prádlo a sprcha, kde jsem se umývala. Teplá voda mi stékala po těle. Vzala jsem z přihrádky voňavé mýdlo, které vonělo po broskvi a orchideji. Důkladně jsem si jím omyla všechny části těla.

Smutně jsem se usmála. Proč jsem to vlastně dělala? Vždyť jsem nikdy neměla žádného kluka. Ani jsem skoro nic nevěděla o... no, o chození, o spaní s klukem. Byla to nevědomost, která se snad jednou vytratí. Chtěla jsem to také někdy zažít, ale to bych se musela klukům líbit.

Najednou jsem si vzpomněla, co říkal Diego. „*To, že nepoznají přírodní krásu, je jejich problém. Nemůžou překousnout, že jsi výjimečnější, než kdy budou oni – že jsi zcela jedinečná.*“

Myslel tím snad, že jsem hezčí než holky ve třídě?

Ne. To těžko. Ony jsou úplně jiné a hezčí než já. Takhle to přece nemohl myslet. Ostatním klukům se holky ve třídě přece líbily. Copak ony nejsou přírodně krásné? Je pravda, že se trochu malují, ale copak to vadí, když se takhle klukům líbí?

Po patnácti minutách usilovného přemýšlení ve sprše jsem se rozhodla konečně vylézt.

Bylo kolem desáté, když jsem se převlékala do měkkého spacího oblečení.

Po další chvíli jsem se dostala do postele. Zavrtala jsem se pořádně do peřin. I když bylo jaro, noc bývala ještě docela chladná. Chvilinku jsem se převalovala. Skončila jsem tak, že jsem ležela na zádech a zírala do stropu.

Moje myšlenky se ubíraly opět k němu – k Diegovi. K jeho krásným dlouhým vlasům. K jeho neodolatelným, zářivým, žlutým očím. K jeho bezchybné postavě. A k jeho úžasnému chování ke mně. Nějak jsem najednou nedokázala zaměstnat svou mysl ničím jiným.

S těmi myšlenkami se mi pomalu začaly zavírat oči a já usnula s úsměvem na rtech.

Konečně jsem tě našel.

Další den ráno jsem se probudila už před pátou hodinou. Slunce pomalu vycházelo, aby prosvítilo temnotu, která ještě zbývala po noci. Já ale pořád ležela v posteli a odmítala vstávat tak brzy.

Koukla jsem se na zem, kde ležela knížka od mámy.

Nikdo nesměl vědět, že ji mám. Kdyby to teta nebo strýček zjistili, ihned by ji prodali. Podle nich by se stala jen další kravinou, co by tu rodiče zanechali. Ale pro mě znamenala mnohem víc. Proto jsem musela věci po svých rodičích pečlivě schovat. Nehrozilo, že by sem nahoru přišli, ale nechtěla jsem nic riskovat.

Dlouho jsem se převalovala, než jsem znovu zavřela oči.

Do mysli se mi vkrádal sen, co se mi v noci zdál. Byl to krásný – až moc nádherný, než na jaký jsem byla zvyklá.

Probudila jsem se v obrovské posteli s nebesy. Rozhlížela jsem se kolem sebe.

Kde to jsem?

Místu, kde jsem spala, to rozhodně neodpovídalo. Nebylo tu nic z jednadvacátého století. Jen postel a velké prosklené dveře, za nimiž se tyčil tmavý, rozlehlý les.

Odhrnula jsem přikrývku. Byla jsem oblečená v bílé noční košilce. Krátké rukávy začínaly až pod rameny, takže jsem měla odhalený krk, šíjí i klíční kosti. Guma mi jemně stahovala oblast pod mými ňadry, pod níž měla košílka ještě dva volány, přičemž ten druhý končil v polovině mých stehů. Nikdy jsem na sobě neměla něco tak příjemného.

Když jsem se dostatečně prohlédla, zvedla jsem se z postele. Došla jsem ke skleněným dveřím, otevřela je a vyšla ven.

Musela jsem zjistit, kde to vlastně jsem.

Bylo krásné ráno. Slunce svítilo a hrálo mě na kůži. Rozhlížela jsem se po okolí. Pod balkónem se nacházela zahrada s tolika druhy různých květín, že jsem většinu ani nepoznala. Takovou zahradu jsem ještě nikde neviděla. Připomínala takovou, jakou mívala honosná sídla. Působila až královsky.

Byla jsem jí natolik uchvácená, že jsem si ani nevšimla příchodu jiné osoby. Silné svalnaté paže mě objaly zezadu kolem pasu.

Nečekala jsem to, a proto jsem se lekla, až jsem nadskočila a vykřikla. To bylo naprosto přirozené, ne?

„Pššt, vílo, to jsem já,“ uslyšela jsem známý hlas blízko svého ucha. Ohlédla jsem se za ním. Proč mě vůbec nazval vílou?

„Diego,“ vyslovila jsem jeho jméno.

„Ano, jsem to já, vylekal jsem tě?“

„Ne, nevylekal.“ Samozřejmě jsem mu nemohla říct pravdu.

„To je dobře,“ usmál se. Přitulil se ke mně ještě víc a já ucítila jeho nahou hrud’.

No páni! Co mám dělat? Proč si se mnou takhle pohrává?

Vyprostila jsem se z jeho sevření. Zčervenala jsem a pořádně na něj poprvé za celou dobu pohlédla. Měl rozpuštěné vlasy, které mu sahaly opravdu až k bedrům. Bože, já věděla, že jsou takhle dlouhé. Hrud’ nahou a

vypracovanou. Za tohle by se nemusel stydět ani ten nejlepší atlet. Na sobě měl jen černé volné kalhoty. Začala jsem postupně přicházet o rozum.

Všiml si mého pohledu. „Co se děje?“

„Vypadáš jako anděl.“ Proč jsem to sakra řekla nahlas?

Usmál se takovým tím sexy úsměvem, který jsem ani nevěděla, že dokáže, a při tom sklopil zrak. Měla jsem co dělat, abych se udržela na nohou.

Po chvílce zvedl pohled opět ke mně. Úsměv mu stále pohrával na tváři. Na to, že mi předtím připadalo, že se moc neusmívá, tak teď mu to šlo docela dobře. „Jediný, kdo je tak krásný a čistý jako anděl, jsi ty.“

Dívala jsem se na něj. Zčervenaly mi tváře – opětovně. Sklopila jsem zrak. Nedokázala jsem se na něj dál dívat. Nedokázala jsem mít jiný obličej než rudý.

Na takové chování jsem nebyla zvyklá. Přesto to bylo nádherné. Takhle jsem se ještě nikdy necítila. Vědět, že někomu připadám důležitá, dokonce i hezká, mě zvláštním způsobem hrálo na srdci.

To mě ovšem nemohlo připravit na to, co přišlo potom. Najednou mi ukazováčkem pomalu zvednul bradu. Chtěl, abych se mu dívala do očí. Ty jeho zlaté poklady ožily. Vyrozeně zářily jako ranní slunce, které nás ozařovalo. Bylo normální, aby mu oči svítily tak moc? Nebyla jsem schopná normálně uvažovat.

Jeho obličej se přibližoval blíž k mému.

Byl tak blízko...

Oba jsme se dívali tomu druhému do očí...

Pořád se přibližoval...

Pomalů jsem začínala přivírat oči...

Byl stále blíž...

Zatímco já už měla oči skoro zavřené, on na mě stále hleděl. Postupně se ovšem přivíraly i ty jeho.

A právě v tu chvíli jsem se vzbudila.

Když už bylo pár minut po páté hodině, usoudila jsem, že je nejvyšší čas vstát.

Udělala jsem opět snídani, zaběhla do koupelny a zpátky do pokoje se převléknout. Dnes jsem si zvolila bílé tílko a černou sukni. Sebrala jsem si věci do školy a vyběhla z domu.

Do školy jsem se belhala podstatně rychleji než předešlé dny. Musela jsem ho vidět...

Byl to zvláštní pocit na někoho se těšit. Nevěděla jsem, jestli to bylo tím, že se se mnou nikdo nebavil tak jako on, nebo jestli mě jen učarovala jeho krása a tajuplnost.

Ale uvědomila jsem si, že on se o mě doopravdy zajímal. Měl o mě starost, když jsme se spolu bavili naposledy. Viděla jsem mu to i na očích.

Vzpomněla jsem si na včerejší konverzaci, kterou jsme spolu vedli. Přistihla jsem se, že se trochu přihloupě usmívám. Moje mysl mě vedla k tomu, co zmínil ke konci – že se uvidíme zítra. To znamenalo, že mě chce vážně ještě vidět? *Sednul si vedle mě, jasně že mě uvidí. I kdyby nechtěl.* A já vážně doufala, že chce. Přemýšlela jsem, jestli se nechovám hloupě. Možná jsem na to myslela vážně moc.

Tyhle myšlenky mě pronásledovaly až do třídy, kde jsem se na prahu zastavila. Můj pohled směřoval do poslední lavice u okna. Seděl tam v celé své kráse.

Kolem něj se ale motaly nějaké tři holky. Bylo nad slunce jasné, že si ho pokoušely získat. Měla jsem pravdu. Očaroval i je. Tady nebyl nikdo z kluků tak hezký jako on.

Jenže on byl zamračený. A to dost. Lišilo se to od úsměvu, který patřil nejspíš zatím jen mně. Ale copak se mu nelíbila ani jedna? Už jen jejich vlasy vypadaly zezadu úžasně. Napravo od něj stála černovláška, uprostřed blondýnka a nalevo hnědovláška. Všechny byly otočené zády, proto je nebylo lehké poznat. Nebo se mu nelíbilo být v dámské společnosti? Ale to by se jinak nebavil ani se mnou, ne?

„Ahoj, Daphne,“ zvolal. Zvednul ruku a zamával mi.

Ty tři holky se na mě otočily a v očích jim hrála nenávisť. A právě v tu chvíli jsem je poznala. *Ale ne*. Vždyť to jsou Lanna, Nella a Gia. *To ne...* Byla jsem z nich malinko vystrašená. Tohle byla smetánka třídy, a vlastně i celé školy. Krásné, oblíbené, populární... A nesnášely konkurenci.

Proto se teď na mě upíraly tři páry nenávisťných pohledů. *Copak bych se jim mohla rovnat?*

Cítila jsem se nesvá, tak jsem raději sklopila zrak a šla si sednout do lavice. Loudala jsem se k ní. Bylo to jediné dobře. Nechtěla jsem jít k nim, bála jsem se. Byl to tak panický strach, že se mi z toho zvedal žaludek. A proto mě překvapilo, co následovalo.

„Hele holky, nechci vás urazit, ale Daphne by si určitě ráda sedla do své lavice. Takže můžete v klidu jít.“

To snad ne, on se za mě postavil?

Lanna a Gia v klidu, i když to tak rozhodně nevypadalo, odešly, ale Nella se nedala. „Počkej, Diego, neboť tak jedovatý,“ řekla. Sedla si na kousek lavice, přehodila nohu

přes nohu. Narovнала se. Vypadala tak elegantně a odhodlaně. Odhodila si své blondaté vlasy z obličeje, opřela se rukou o lavici a svůdně na něj mrkla. „Nechceš po škole někam zajít?“

„Promiň, nikam s tebou jít nechci,“ odpověděl v klidu.

„Ale no tak, bude zábava,“ snažila se ho přemluvit.

„Řekl jsem že ne. Čemu na tom nerozumíš?“

„Já jen myslela...“

„Ne, ty jsi nemyslela,“ rozzuřil se. „Mohla bys mě přestat otravovat? Daphne by si už konečně ráda sedla.“

Upřela na něj vytřeštěný pohled. „J-jasně,“ řekla. Otočila se a odešla za ostatními.

Respekt. To z něj Nella měla. Přesto si myslím, že na její poměry se nechala zastrašit lehce. Většinou to tak rychle nevzdává... Protože je přesvědčená, že jí nakonec každý podlehne. Díky jejím hustým blond vlasům a čistým modrým očím to bylo snadné. Velké plus si zapsala i její vcelku dokonalá postava. U kluků bych netipovala nikoho, kdo by ji odmítl. Ale stalo se... A mě nenapadlo, že se dokáže tak rozzuřit.

Diego si odfrkl. Asi byl rád, že ji má na chvíli z krku.

„Ahoj,“ pozdravil mě znovu.

Já si sedla na židli a také jsem ho pozdravila. „Ahoj, Diego.“

Připravila jsem si na hodinu a snažila se trochu uklidnit, když byly ty holky z mého dosahu. Opravdu jsem se snažila, ale nefungovalo to. Stále jsem cítila žár jejich očí, cítila jsem, jak mě propalují pohledem. Měla jsem pocit, že odteď začne opravdové peklo.